

DETEKTIV MADISON HARPEROVÁ
KNIHA PRVNÍ

WENDY
DRANFIELD

PÁD
DO TMY

Pád do tmy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Wendy Dranfield

Pád do tmy – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

WENDY
DRANFIELD

PÁD
DO TMY

2022

Pro mého manžela

PROLOG

Leden 2000 – Austin, Texas

„Nathanieli Monroe, zatýkám vás pro podezření z vraždy. Máte právo nevypovídat. Všechno, co řeknete, může být u soudu použito proti vám. Před započítím výslechu máte právo promluvit si s advokátem...“

Nate přestává vnímat. Jak má dávat pozor, co mu říká policajt, který ho zatýká, když jim u nohou leží mrtvá žena, kterou miluje? Přinutí se na Stacey podívat. Upírá na něho nevidoucí oči. Dlouhé vlasy se ztrácejí v šarlatové kaluži a v tvrdém světle zářivky Nate vidí, že krev postříkala stěny garáže a náradí. Její tělo je stále tady, ale všechno ostatní, to, co z ní dělalo Stacey, je dávno pryč.

Točí se mu hlava. Už ho nikdy neosloví, nikdy ho nepolíbí a nezadrmolí, že se nemůže dočkat, až se vezmou. Už ho nikdy ničím nenaštve.

„... Pokud se rozhodnete vypovídat hned, bez přítomnosti právního zástupce, máte právo s výpovědí kdykoliv přestat. Rozumíte?“

Nate pomalu otočí hlavu k muži v černé uniformě, který mu na zakrvácené ruce přicvakl pouta. Nejspíš jsou stejně staří, kolem jednadvaceti let, ale kvůli tělu spočívajícímu na podlaze se bude jejich život vyvíjet úplně jinak. „To není pravda.“

WENDY DRANFIELD

Policajt povytáhne obočí a kývne hlavou k bezduché Stacey. „Už se stalo.“

Jako ve zpomaleném filmu Natea otočí a strká ho ven z garáže kolem kriminalistických techniků a svého kolegy, který zajišťuje místo činu žlutou páskou. Vede ho do čekajícího policejního vozu.

Venku je tma, ale blikající červená a modrá světla vytvářejí bolestný kontrast a jsou oslnivější, než Nate očekával. Cítí tlak za očima, oznamující nástup migrény. Pohlédne za auto, kde se už stačil shromáždit zástup Staceyiných sousedů. Chvějí se v chladu noci zastřené mlhou. Pomrkávající světla na hlídkovém voze umocňují jejich zděšení. Někteří mají přes pyžamo přehozený župan, založené ruce pevně tisknou k hrudi a v očích se jim zračí dychtivost.

O něco dál, stranou od ostatních, stojí muž. Je to zdejší kněz a Staceyin strýc, otec Jack Connor. Sleduje Natea se svatouškovským výrazem ve tváři.

To, co zbylo z Nateovy víry, se rozplyne v okamžiku, kdy si uvědomí, co otec Connor udělal.

KAPITOLA JEDNA

Červen 2019 – Malibu, Kalifornie

Madison Harperová skopne tenisky a vyčerpaná se natáhne na rozvrzanou postel. Právě jí skončila ranní šichta v bistro U Velkého Boba, kde pracuje jako servírka a umývačka nádobí. Dře v něm od té doby, co ji v rodném Coloradu propustili z vězení. Ale už v tom nemůže pokračovat. Dneska hodí ručník do ringu a řekne si o pomoc, přestože se v jejím bolavém těle proti tomu všechno bouří.

Tenhle motel má sloužit jako dům na půl cesty pro čerstvě propuštěné vězně, ale spíš se podobá prodloužené ruce basy. Už je tu přes sedm měsíců, což je déle, než je povoleno. Leonard, zdejší slizký správce, jí oznámil, že jestli příští týden nevypadne, tak ji vyhodí. Vždycky byl nespůj, když se k němu přiblížila, což nejspíš souvisí s jeho zjištěním, čím si kdysi vydělávala na živobytí. Přece jenom nevede tenhle motel podle pravidel.

Madison si povzdechne, posadí se a obuje si boty. Na tomhle místě mají končit lidé, které kdysi zatýkala, ne policajti. Anebo bývalí policajti, protože tak o sobě teď uvažovala, a vždycky se v ní vzedmul obrovský vztek. Bývala nesmírně hrdá na to, že pracuje jako detektiv, a o to víc ji deptala její stávající situace. Coby nedávno propuštěná vražedkyně se musela smířit s tím, že jí práci nabídnou jen ti nejhorší zaměstnavatelé, a tak usoudila,

WENDY DRANFIELD

že její život už nemůže být o moc horší. Z toho důvodu tu už nezůstane ani den.

Zvedne se a nebere na vědomí zaúpění postele ani bolavé nohy. Zaprášeným oknem se podívá ven. Na protější straně ulice se promenádují tři provokativně nastrojené šlapky, drbou spolu a ukazují si mobily. Tipovala by, že si pyšně předvádějí fotky svých dětí. Kdysi pracovala se ženami, jako jsou ony – v přestrojení, jako členka mravnostního oddělení. Co ji tehdy překvapilo nejvíc, nebyla skutečnost, že byly ochotné riskovat život, aby si vydělaly pár floků. Udivilo ji, jakou lásku chovají k dětem počatým během brutálního sexu. Styděla se, když viděla, s jakou vervou čelí nástrahám osudu, a nejednou k sobě tyto vzpomínky přivolávala, když zůstala vydána na milost bachařům opojeným svou mocí.

Během působení na mravnostním se Madison podařilo dostat za katr některé z nejhorších coloradských pasáků. Teď mezi pasáky a prostitutkami žije a za pár týdnů jí možná nezbude nic jiného než prodávat vlastní tělo, aby přežila.

Jedna z holek, Patty, si jí všimne a začne jí nadšeně mávat. Madison zvedne ruku na pozdrav. Přinesla z práce nějaké zbytky jídla od snídaně. Pattyiny děti si je mohou ohřát k obědu. Kdyby ji při tom chytil Velký Bob, mohl by ji z fleku vyrazit. Dokonce by na ni mohl zavolat poldy, protože krade. Vyprskne smíchy nad tou ironií a mrkáním zahání slzy vzteku.

Od okna se odvrátí v okamžiku, kdy Patty nasedá do auta nějakého kunčofta. Nadešel čas. Musí to být teď. Vysype z peněženky hrst mincí a vydá se k telefonní budce stojící na rohu ulice.

KAPITOLA DVĚ

Nate Monroe zápolí se záblesky vzpomínek z nejhorších chvil svého života. Cítí, jak se mu zvedá žaludek a do pusy se hrne žluč, polyká a má co dělat, aby v sobě udržel snídani.

Pokožová služba v tomhle hotelu funguje pořád hůř a hůř, ale jídlo je milionkrát lepší než v lochu. Zvedne se a odnese za dveře podnos s mastnými smaženými vejci a nedojedenou topinkou. Zavře za sebou, aby udržel jejich pach venku. S hrnkem černé kávy v ruce zamíří k oknu.

V Kalifornii se rodí další slunečný den. Zatímco v Texasu čekal v cele smrti, až přijde na řadu, slunce si moc neužil, takže roky toužil žít na místě, jako je tohle. Někde, kde se po pláži po-flakují davy mladých lidí sršících energií a kde se rozprostírá nekonečný oceán. Teď, když je tady, splněný sen dostává poněkud hořkou příchuť. Slunce spaluje jeho křehkou kůži rychleji než dřív, našel si jen pár přátel, a místo aby pilně pracoval na svém poslání stát se knězem, na živobytí si vydělává jako soukromý vyšetřovatel bez licence a pomáhá těm, které policie přehlíží.

Představa, že opustí tenhle hotelový pokoj, v něm někdy vyvolává silnou paniku. Po sedmnácti letech strávených v cele o rozměrech tři krát dva metry mu svět tam venku připadá příliš rozlehlý, jasný a nebezpečný.

WENDY DRANFIELD

Zpovzdálí sleduje, jak se surfař atletické postavy neúspěšně pokouší flirtovat s pohlednou brunetkou. Obloha je blankytně modrá a bez jediného mráčku. Už teď dopoledne je pořádné horko. Mořští rackové se v hloučku drží ve stínu věže pobřežní hlídky a čekají, až nadejde čas oběda. Nate z každodenního sledování pláže ví, že jakmile turisté rozbálí na písku piknikové koše, pro racky začíná hostina. Proto teď šetří energii.

Zazvoní mu mobil. Přejde k nočnímu stolku a vytáhne telefon z nabíječky. Snaží se ignorovat zbytek bílého prášku vedle peněženky. Nechce se za sebe další den stydět.

„Nate Monroe.“

„Zdravím! Jmenuju se Madison Harperová a potřebuju vaši pomoc.“

Přesně takhle vždycky začínají všechny jeho telefonní hovory. Nemá rodinu, aby někoho zajímalo, jak se mu daří, ani přítelkyni, která by ho zvala na rande. Má jenom zoufalé lidi, kteří potřebují jeho pomoc. Usedne na postel a zpod hromady papírbaců popisujících skutečné zločiny vytáhne žlutý linkovaný blok a propisku.

„V čem je problém?“ zeptá se.

„Po telefonu vám to říct nemůžu. Byla bych ráda, kdybychom se mohli setkat osobně.“

To ho zaujme. Žena má příjemný hlas a mluví plynule. Nepatří k obvyklé klientele. „Jsem v Malibu. Víte to?“

„Vím,“ řekne. „Pobýváte v hotelu Majestic poblíž pláže Zuma. Prověřila jsem si vás, pane Monroe, a mám důvod, proč chci právě vaši pomoc.“

Znepokojí ho, že ví, kde ho najde. Snaží se létat pod radarem, aby ho nebuzerovala policie. Hned se ho zmocní podezření, že ta ženská k nim patří. „Poslouchejte, paní Harperová, jestli jste od policie, nechci s vámi mít nic společného. Pro lidi, jako jste vy, nepracuju a pracovat nebudu.“

PÁD DO TMY

„Nejsem polda. Mohli bychom se v poledne sejít v baru Mango? Nechci plýtvat vaším časem.“

Zamyslí se nad tím. Právě dokončil emocionálně velmi náročné vyšetřování odloženého případu, které vyústilo ve sdělení, že klientova pohřešovaná manželka je devět let mrtvá. Z toho důvodu doufal, že bude mít několik dní volna na zotavenou, než se pustí do dalšího pátrání. Díky finančnímu vyrovnání, které dostal za falešné obvinění a následné neoprávněné věznění, se nemusí honit za penězi. Za předpokladu, že je nerozfofruje, bude mít do smrti dost na skromné živobytí. Prachy od státu mu zdaleka nevynahradí ztrátu snoubenky a sedmnácti let života, ale pořád lepší, než kdyby ho popravili.

Ačkoliv o finance mu nešlo, stát se soukromým očkem se rozhodl z jediného důvodu: cítil nutkání řešit záhady, jimiž se nikdo jiný neodváží anebo nechce zabývat, jako člověk, který mu prokázal tutéž laskavost. Řešení problémů cizích lidí mu brání dumat nad těmi svými. Kromě toho – co by dělal se vším tím časem? Nedostal příležitost dostudovat, a tak neměl žádnou kvalifikaci.

„Fajn,“ svolí. „V poledne tam budu.“

„Díky. Vážím si toho.“

Hodinky mu napoví, že má šedesát minut na přípravu.

KAPITOLA TŘI

Nate se záměrně o deset minut opozdí, aby mohl prověřit parkoviště a přesvědčit se, že Madison Harperové někdo nedělá stín. Ačkoliv je z vězení venku už skoro dva roky, stále si kryje záda a je podezřívavý.

Projde poloprázdným barem páchnoucím vodkou a v duchu si blahopřeje, že alkohol nikdy nebyl jeho parketa. Na rozdíl od většiny bývalých vězňů může klidně pít, anebo abstinovat, jak se zrovna rozhodne. Po propuštění si jako svoji medicínu vybral kokain, ale i ten má pod kontrolou. Většinou.

Na terase shlížející na oceán si všimne osamělé ženy. Má světlé vlasy po ramena a zkříženými pažemi se opírá o stůl. Je napjatá. V upnutých džínách a slušivé, byť trochu pomačkané bílé košili, vypadá jako polda. Má několik vteřin na rozhodnutí, jestli vycouvá, pro případ, že je to past, která ho má dostat nazpátek. Jenže ona se otočí a okamžitě ho zmerčí.

Usmívá se. Je to nervózní úsměv. Nic, co by člověk očekával od detektiva ve službě. Právě úsměv ho přesvědčí, aby pokračoval v chůzi.

„Paní Harperová?“

Zvedne se a potřepe mu rukou. „Prosím, říkejte mi Madison. Nesnáším slovo *paní*. Připadám si pak strašně stará.“ Vesele se usměje a ukáže na židli proti sobě.

Oplatí jí úsměv, ale nenechá se ošálit jejím pokusem o uvolnění atmosféry. Je to standardní policejní taktika a o důvod víc věřit, že mu lhala, když tvrdila, že není policajtkou.

Posadí se proti ní a položí na stůl svůj žlutý blok a pero. Uvědomuje si, že díky nim působí jako stará vykopávka, přestože mu je pouhých devětatřicet, ale v lochu ho digitální revoluce minula. A i když se stačil hodně naučit, v těchto situacích pořád víc spoléhá na starý dobrý papír a pero. Zápisník mu nikdo nehackne, a když stránku papíru spálí, žádný ajťák na světě už ji neobnoví.

Servírka zamíří rovnou k nim. „Co vám můžu donést? Specialitou dne jsou citronové krevety.“

„Mně stačí černá káva,“ odpoví Nate. Podívá se na Madison.

„Dám si pivo, díky.“

„Hned to bude.“ Servírka si odnese jídelničky, nejspíš zklamáná, že se nemůže těšit na vyšší spropitné.

„Tak jaký druh pomoci potřebujete?“ zeptá se Nate, zvyklý jít rovnou k věci.

Madison se ohlédne přes rameno, jako by očekávala, že sem každou chvíli vtrhne protidrogové komando. „Důvěrnou pomoc. Zůstane všechno, co vám povím, jenom mezi námi?“

„Jistě. Ale nejsem právník, takže pokud budu povolán k soudu, abych proti vám svědčil, tak to udělám. Což bych nerad. Vězíte v tomhle druhu potíží?“

Poprvé mu pohlédne do očí. Ty její mají skoro barvu oceánu. Zamračí se a na obličeji jí naskočí drobné vrásky. Nate tipuje, že bude o několik let mladší než on, tak pětatřicet, ale vypadá vyčerpaně. Při bližším zkoumání zjistí, že její pleť má našedlý odstín, ke kterému přijdete jedině ve vězení. Dobře to zná.

„Právě mě propustili z basy,“ přizná, jako by mu četla myšlenky. „Odseděla jsem si šest let z desetiletého trestu za úkladnou vraždu.“

WENDY DRANFIELD

Nate se nestačí divit, ale nehne ani brvou. Přitáhne si notes a chystá se zapisovat poznámky. „Za čí vraždu vás odsoudili?“

„Chlapa, se kterým jsem pracovala.“ Na vteřinu zaváhá a nervózně si pohrává s připraveným příborem. „Policajta.“

Nate vzhledne a odloží propisku. Instinkt mu napovídá, aby okamžitě odešel. „Je mi líto, paní Harperová, ale jak už jsem říkal do telefonu, s policií nepracuju. Přeju vám hodně štěstí.“

Posbírá si věci a chystá se k odchodu.

KAPITOLA ČTYŘI

Mladá pohledná servírka jim přinese objednané pití a zatváří se zmateně, protože Nate se zvedá. Madison ho chytí za paži.

„Prosím, pane Monroe! Věnujte mi pár minut a já vám všechno vysvětlím. Pokud se vám nebude líbit to, co uslyšíte, naše cesty se rozejdou.“ Snaží se, aby její hlas nezněl zoufale, přesto spatří v jeho očích soucit.

Servírka si uvědomí, že přišla nevhod, a odporoučí se. Nate si zase pomalu sedne a zahledí se na oceán. Zdá se, že si užívá svěží větrík, ovívající mu tváře, ale působí dojmem, že by radši dole na pláži hrál s místními volejbal, než tu seděl s prohnitou policajtkou.

Madison se k němu nakloní. „Neudělala jsem to, pane Monroe. Hodili to na mě. Odkroutila jsem si trest, ale teď jsem venku a chci zjistit, kdo mě dostal do maléru. Nechci s tou špínou žít po zbytek života. Jde mi o obnovu procesu.“

Nate se nad tím zamyslí, povzdechne si a pak usrkne kávy. „Víte, pokud jde o právní systém, býval jsem přesvědčený o tom, že není kouře bez ohýnku, ale teď už tak naivní nejsem.“ Napřímí se. „Nejspíš toho budu litovat, ale povězte mi víc. Kde oběť zemřela?“

Žena se pokouší nedávat najevo nadšení z toho, že je ochoten ji vyslechnout. „V Coloradu. Odtamtud pocházím.“

WENDY DRANFIELD

Povytáhne obočí a nejspíš mu bleskne hlavou, že vážila sakra dlouhou cestu. „Proč by na vás někdo něco házel, když jste byla policistka?“

Napije se piva. Schválně si objednala alkoholický nápoj, aby jí dodal odvahy. Není zvyklá říkat si o pomoc. „To je důvod, proč jsem se na vás obrátila.“

Nate mlčí. Nepřesvědčila ho.

„Vybrala jsem si vás, protože když vás propustili, viděla jsem váš příběh ve zprávách,“ pokračuje. „Ve vězení jsme váš případ všichni pozorně sledovali. Přece jenom jste ten slavný ,zabijácký kněz‘.“

Nate se ušklíbne. Přezdívku, kterou mu přiřkla média, pochopitelně nenávidí, ale s tím musel počítat. Madison četla o tom, že byl na dobré cestě stát se katolickým farářem, a ačkoliv nebyl vysvěcen, sotva novináři odhalili, že je silně věřící, okamžitě vyrukovali s chytlavým pojmenováním.

Madison se k němu nakloní. „Podařilo se vám dosáhnout spravedlnosti, čímž dáváte nám ostatním naději, že i my dosáhneme té své. Víím, že i vám přišli zločin, se kterým nemáte nic společného, a domnívala jsem se, že pochopíte, čím jsem si prošla, protože jste z první ruky poznal, jaké to je pykat za někoho jiného.“

Pohlédne jí do očí a ona zadoufá, že pochopí její potřebu dočkat se zproštění viny. „Spletla jsem se?“

Nate se odvrátí a znovu se podívá na oceán.

Madison nedokáže mlčet. „Vím, že jste si odseděl sedmnáct let v cele smrti za vraždu snoubenky. Byl jste falešně obviněn jako já, ale vyfasoval jste tvrdší trest. Patříte k těm málo lidem, kteří vědí, jaké to je ztratit podstatnou část svého života jenom proto, že se vám chtěl někdo pomstít.“

Odmlčí se, protože s všimne, že se mu nepatrně roztráslý ruce a na čele se zaperlil pot.

PÁD DO TMY

„Kdo si myslíte, že to mohl být?“ zeptá se Nate. „Máte nepřátele, anebo jste někoho naštvála? Nebo jste se s někým rozcházela?“

Teď bylo na ní, aby se odvrátila. Oceán se třpytil v paprscích slunce. „Ne. V tu dobu jsem s nikým nechodila. Od mého rozchodu s přítelkyní tehdy uplynuly téměř tři roky.“

„Oukej.“ Zvedne pero a něco si zapíše. „Proč jste se rozešly? Zlobila se na vás kvůli něčemu?“

Pohlédne na něho a váhá, jestli mu může důvěřovat. „Rozešly jsme se, protože mám slabost pro muže.“

Ani to s ním nehne. „Rozčilila jste ji tím natolik, aby zavraždila policistu a hodila to na vás?“

Madison zavrtí hlavou. „Když jsem se od ní odstěhovala, už chodila s někým jiným. Prvních pár let mě jezdila navštěvovat do vězení, abych nezůstala úplně opuštěná. Ona to nebyla.“

Nateova propiska čile klouže po papíru. „Jak se jmenovala?“

„Stephanie Garcia. Ale já ji nepodezírám, Nate.“

Přesto si její jméno zapíše. „Jaké bylo vaše postavení u policie?“

„Právě mě povýšili na detektiva. U sboru jsem sloužila pět let, ale v nové roli jsem byla pouhý týden. Zatkli mě na moje třicáté narozeniny.“

„Kdy vás propustili?“

„Loni v listopadu, tedy před sedmi měsíci. Neměla jsem žádné peníze ani naději na získání práce, takže jsem napřed musela přijmout mizerné ubytování a ještě mizernější džob, než jsem se vůbec mohla začít poohlížet po tom, kdo to na mě hodil. Sama se do pátrání pustit nemůžu, protože se mnou se nikdo bavit nebude.“

„Koho máte na mysli?“

„Svoje spolupracovníky.“ Odmlčí se, než dodá: „Z policejního oddělení.“

WENDY DRANFIELD

Nate znovu upustí propisku. Chápe, na co naráží. „Chcete tím říct, že to na vás narafičil někdo z *nich*? Někdo z *oddělení*?“

Znovu si lokne piva a pak se na něho usměje. „Přesně o tom mluvím.“

Nate se opře a zavrtí hlavou. „A sakra. Přece si nemůžu podat celé policejní oddělení.“

Srdce jí poklesne.

KAPITOLA PĚT

Madison za žádným chlapem nikdy neběhala, ale zoufalé časy vyžadují zoufalé činy. Skoro povalí židli, když běží přes verandu na parkoviště, a nevšímá si užaslých pohledů zaměstnanců baru. Nate už otvírá dveře auta, když k němu dorazí.

„Nate, tohle není jediný důvod, proč jsem vám dnes zavolala.“ Napřed musí popadnout dech. Kdysi mívala slušnou fyzickou, ale ta je po šesti letech strávených ve stísněné cele pryč. Nijak jí nepomohlo, že si začala krátit čas kouřením.

Muž si nasadí sluneční brýle a opře se o auto.

„Chcete tím říct, že je toho víc?“

„Ano. Chci pro vás pracovat. Jako vyšetřovatelka.“

Nate vyprskne smíchy a ona by ho nejradši praštila za to, že ji nebere vážně. Shazování už má plné zuby. „Já nežertuju.“

Zastíní si oči před jasným slunečním světlem a ona musí učit totéž. V jasný den, jako je tenhle, nejsou ani brýle proti slunci moc platné. Všimne si, že mu z výstřihu trička něco kouká, něco, co nosí kolem krku. Vypadá to jako růženec z černých korálků. Oči sklouznou po svalnatém hrudníku tam, kde se pod látkou rýsuje kříž. Překvapuje ji, že si po hrůzách, kterými prošel, udržuje svou víru.

„Pracuju sám,“ prohlásí. „Je to otázka důvěry. Jistě chápete.“

„Samozřejmě. I já ctím pravidla mlčenlivosti. Nechtěla jsem tím naznačit, že budu pracovat na vlastním případu, ale mohla bych provádět vyšetřování, která s ním nesouvisí. Odsouzenou vraždkyni žádný slušný zaměstnavatel nepřijme a já potřebuju peníze na živobytí. Byla jsem dobrá vyšetřovatelka a určitě vám můžu být užitečná.“

Znovu se rozchechtá.

„Jestli se ještě jednou začnete tlemit, tak vám jednu vrazím.“ Naštvaně si založí ruce a každou minutou má větší zlost.

„Podívejte se, nesměju se vám, ale tomu, jak se vyvíjí můj den. Skutečně obchodního partnera nehledám, je mi líto. Proč si neotevřete vlastní kancelář?“

Madison obrátí oči k nebi. „Protože, jak už jsem říkala, nemám ani floka.“

Nate sáhne do kapsy pro mobil a letmo na něj pohlédne. „Náklady platí klient, takže potřebujete jenom případ. A ten seženete tak, že si zřídíte webovou stránku s telefonním číslem. Do čtyřadvaceti hodin se vám s největší pravděpodobností někdo ozve. Většinou se jedná o nevěrné partnery, ale víceméně si můžete účtovat, co uznáte za vhodné. Jestli chcete hrát podle pravidel, budete taky potřebovat licenci.“ Zarazí se a přemýšlí o tom, co právě řekl. „I když... Mně ji nevydali, přestože jsem byl obvinění zproštěn, takže pochybuju, že byste uspěla. V tomhle směru musíte být ke klientům upřímná – ledaže toužíte skončit zpátky v lochu.“

„Vidíte! Tohle jsou právě ty věci, které se od vás můžu naučit,“ chytne ho za slovo. „Dovolte mi alespoň pomáhat vám s vaším příštím případem – byla by to zkušební lhůta.“ Napřed mu chtěla navrhnout, aby ji „prubnul“, ale tomuhle výrazu se vyhnula, protože jí příliš připomínal slovo „probače“. „Anebo mě pověřte drobnějšími úkoly, abyste se mohl soustředit na ty zásadní. Když vám polezu na nervy, tak mě prostě vykopnete. Ale i tak bych byla ráda, kdybyste se ujal mého případu.“

PÁD DO TMY

Zdá se, že o tom Nate uvažuje. „Předpokládám, že jste v podmínce. Jak přesně zní?“

Madison se zhluboka nadechne. „Obecně řečeno, nesmím se dostat do maléru. Nesmí mě zatknout nebo mě přistihnout pod vlivem drog. Probační úřednice, ke které chodím, mě po propuštění několikrát zaskočila tím, že mě na ně otestovala. Výsledky byly negativní, tak toho nechala. Přesvědčila se, že nedělám potíže. Jsme zatím domluvené, že když se jí jednou za měsíc ozvu, nechá mě být.“

Nate se usměje a přikývne. „Právě jste se přiznala, že jste švorc. Z čeho mi chcete platit za moje služby?“

Oplatí mu úsměv. „V tom je právě to kouzlo – co vydělám, okamžitě shrábnete vy. Stručně řečeno – budu pro vás pracovat zdarma. Akorát potřebuju, abyste mi uhradil nejnnutnější životní náklady, ale jsem skromná. Žádný luxus nepotřebuju. Basa mě naučila.“

Nate se zarazí a v Madison vzplane jiskřička naděje. Ale pak nastoupí do auta. Podívá se na ni, a než zaklapne dveře, prohodí: „Budu o tom přemýšlet.“

Madison se zhluboka nadechne a sleduje, jak odjíždí z parkoviště. Nerada by v sobě živila falešnou naději, ale Nate Monroe je její jediná šance dostat nazpátek svého syna.

KAPITOLA ŠEST

Ordinace dr. Pamelý Jarvisové

Doktorka Jarvisová usrkne kávy a ušklíbne se. Došel jí cukr, ale dnes potřebuje zůstat ve střehu a ví, že tohle je její první smrťák z mnoha dalších, které budou následovat. Včerejší večer byl příšerný. Když si vzpomněla, co ji dnes čeká, nemohla usnout. Ještě že je svobodná, protože jinak by ji manžel vykopl z postele, jak se pořád převalovala. A díkybohu za oční korektor.

Zvedne ze židle stoh papírů, usedne za dubový stůl a připraví si deník své klientky, aby si ho přečetla. Před časem jí navrhl, aby si zapisovala, co jí táhne hlavou a jak se cítí. Usoudila, že by jí to mohlo pomoci vyrovnat se s tragickou smrtí svých dvou dětí, k níž došlo loni. Pamelu znepokojil způsob, jakým pacientka prožívá svoji bolest, a napadlo ji, že by si mohla tímto způsobem ulevit.

Otevře deník a přečte si prvních pár stránek, napsaných před rokem:

Od nehody uplynul měsíc. Děsí mě, jakým směrem se poslední dobou ubírají moje myšlenky. Zemřely kvůli mně? Zvorala jsem něco při výchově a tohle je důsledek? Anebo se už narodily s tím, že se dožijí pouhých tří a pěti let? Pokud ano, přála bych si, aby mi to někdo předem řekl. V takovém

případě bych je nikdy neměla. Dostala jsem hořkou lekci a rozhodně nesouhlasím s tvrzením, že je lepší milovat a lásku ztratit než nemilovat vůbec. Tohle je uměle vykonstruovaná lež, aby se postižení cítili líp. Já v tom mám jasno. Nejlepší je nikdy nemilovat.

Nenacházím útěchu ve vědomí, že zemřely společně. Anebo že se mnou manžel zůstal, ačkoliv mnohé páry se po smrti dítěte rozcházejí. Copak můžeme po tom, čím jsme si prošli, nalézt nějakou útěchu? Měli jsme umřít všichni. Bylo by to laskavější.

Lámu si hlavu, jestli se dá doopravdy odpustit, anebo to říkáme jenom proto, že se to od nás očekává. Na smrt dítěte vás prý nemůže nic připravit, ale co když ztratíte dvě? Děsí vás vědomí, že už je nikdy neobejmete. Nepovíte jim, jak moc je máte rádi a stýská se vám po nich. Lítost zračící se v očích těch, s nimiž se setkávám, mě ničí skoro stejně. Lékaři, zdravotní sestry, policisté, sousedé, rodiče spolužáků ze školky. Oči prozrazují, na co myslí: „Ještěže to nebyly moje děti.“

Nevyčítám jim to. Bůh ví, že bych k nim chtěla patřit. Otázka zní, jestli má smysl žít takhle falešný život, anebo radši skoncovat s bolestí a zemřít. Momentálně stojím na křižovatce.

Pamela se zhluboka nadechne a zaklapne sešit. Loni si včas neuvědomila, jak špatně na tom pacientka je. Že se to chystá zabalit. Jako terapeutka přehlédla varovné signály, a to se neodpouští.

KAPITOLA SEDM

Nate odjede k pláži, kde je dovoleno venčit psy. Posadí se na obvyklé místo ve stínu, aby se uchránil před odpoledním sluncem, rozetře si na obličej a pažích opalovací krém a sleduje lidi a psy, jak se šplouchají v oceánu. Jako malý měl čokoládového labradora a od té doby má pro psy slabost. Ze zkušenosti věděl, že se jim dá věřit mnohem víc než lidem. Což vlastně platí pro všechna zvířata. Vzpomene si na kocoura, kterého nějaká charitativní organizace zaměřující se na zmírňování utrpení vězňů nosila do basy. Byl černý s bílou skvrnou na hrudi a jeho páníček mu říkal Oreó. Tenhle kocour trávil s Natem víc času než s kým-koliv jiným a jeho vždycky zajímalo proč. Rád si představoval, že je to tím, že je jediným nevinným člověkem v celách smrti, ale rozum mu napovídá, že takhle to nejspíš nebylo.

Ze zvyku zkontroluje mobil. Žádné zprávy. Nemá žádný nový případ, na kterém by pracoval, a tak nevidí důvod, proč by měl vzít Madison do party. Nejvíce zakázek momentálně dostává prostřednictvím svého kamaráda Rexe Hartleyho, a to zejména proto, že Rex má slabost pro dojemné příběhy a naslouchá každému, kdo je ochoten se mu svěřit. Rex je dobrý chlap a pomohl Nateovi s aklimatizací v reálném světě jako neoficiální psychoterapeut. Sám byl kdysi ve vězení a Nate se s ním seznámil

prostřednictvím Kristen, ženy, která mu pomáhala dosáhnout zprostředkujícího rozsudku.

Dal by cokoliv, aby mohl s Kristen znovu mluvit a ukázat jí, že se její tvrdá práce nakonec vyplatila. Chtěl by ji přivítat bez pout a bílého vězeňského mundúru. Ale protože se mu více než dva roky neozvala a ani ji nikde neviděl, předpokládá, že je mrtvá, a to nejspíš kvůli němu.

Někdy přemítá o tom, jestli právě to není ten důvod, proč se stal soukromým vyšetřovatelem – aby našel Kristen. Zavrtí hlavou, jako by tu myšlenku vyslovil nahlas. Sam sebe obelhává. Pravý důvod zná. Stal se vyšetřovatelem, aby vypátral Staceyina strýce. Další věc, kterou policie poslala: připustili, aby otci Jacku Connorovi prošla vražda. S Natem tohle štěstí mít nebude.

Slunce ho příjemně hřeje do tváře, když sleduje partu lidí hrajících volejbal, a smečku psů, která by se k nim ráda připojila. Znovu přemýšlí o Madison Harperové. Pokud říká pravdu, potom má plné právo zjistit, kdo ji podrazil. Zdála se upřímná. Kromě toho Nate ví, že provinilý člověk by ve svém případě nešťoural *potom*, co ho propustili z vězení. Toužil by pokračovat ve svém životě a zapomenout, že někdy byl v maléru. Madison si zjevně přeje očistit svoje jméno.

Kdyby k sobě měl být upřímný, s chutí by její případ převzal. S největším potěšením by ukřižoval křivého poldu – za předpokladu, že v tom má prsty někdo z jejího oddělení –, ale instinkt ho varoval, aby neriskoval a s ochránci zákona si raději nic nezačínal. V duchu se zapřisáhl, že dobrovolně na policejní stanici nikdy nevkročí. Další pobyt v lochu by nesnesl. Hřích nehřích, kdyby se někdy pokusili znovu ho tam dostat, unikne jim tím nejjednodušším způsobem.

Zazvoní mu mobil a objeví se na něm Rexovo jméno. Nate se usměje a přijme hovor. „Jak se ti vede, Rexi? Zrovna jsem na tebe myslel.“

WENDY DRANFIELD

„Celkem to ujde, milý příteli. Co ty? Užíváš si ve Vegas svoje miliony?“ Rex se srdečně zachechtá. „Čekám, až mi povíš, že jsi je rozfofroval za chlast a ženský.“

Rex je velký chlap, urostlý a robustní, a má hluboký dunivý hlas, kterým dokáže zastrašit ty správné lidi. Ale Nate ví, že uvnitř je citlivka. Žije na starém ranči v San Diegu se skupinou zatoulaných zvířat: psů, koček, koní, hadů a gekonů. Do smečky bere každého. Kromě policajtů, protože ty nenávidí ještě víc než Nate.

„Já zase čekám, až se ke mně přidáš,“ odpoví Nate.

„Kéž by to šlo! Kdo by mi krmil zvířata?“

Nate se rozesměje.

„Nevadí, volám ti služebně,“ zvažněl Rex. „Ozval se mi kamarád kamaráda. Jeho známé před čtrnácti dny zmizela vnučka. Byla na letním táboře s názvem Kemp nebojácných v Shadow Falls. Tohle místo bys našel v národním parku Wildwood na severu státu. Víš kde?“

„Nemůžu říct, že jo.“

„Podle Google map je to uprostřed pustiny, asi dvanáct hodin autem z Malibu. Podle té babičky se policie domnívá, že situaci zbytečně dramatizuje, jenže ona tuší, že je něco na levačku. Tu dívku dva týdny nikdo neviděl. Proto si chce najmout soukromého detektiva. Máš zájem?“

„Nevím. Jak je to děvče staré?“

„Dvanáct let. Jmenuje se Jennifer Lucasová. Babička je Esme a podle toho, jak mluví, soudím, že je ze staré vážené rodiny. Potřeboval jsem se od ní dozvědět něco víc, tak jsem jí zavolaal, a ona prohlásila, že jí především záleží na diskrétnosti. Nechce, by se poldové dozvěděli, že pátrá na vlastní pěst. Řek bych, že je to ideální případ pro tebe.“

Nate se nad tím zamyslí. Je připravený odstěhovat se z Malibu a momentálně nemá nic na práci – ledaže se ujme Madisonina

vychladlého případu. Sám se ještě nerozhodl. „Máme nějakou představu, kudy se ubíralo policejní vyšetřování?“

„Jo. Podle babičky pracují s teorií, že Jenny utekla. Nenašlo se tělo a v táboře se nestalo nic podezřelého. Personál si důkladně proklepli. Žádný sexuální delikvent. Ta paní trvá na tom, že zbytek sdělí pouze osobně – ostatně tohle říkají všichni. Ona i rodiče té holčiny žijou v Santa Barbaře.“

Kdyby se na ně s žádostí o pomoc neobrátila zazobaná stará dáma, i Nate by předpokládal, že dítě jednoduše zdrhlo. Majetní lidé se proti policii obvykle nestaví. Zaujalo ho to. Sleduje, jak se k němu řítí obrovský novofundlandčan s černým kožichem nasáklým mořskou vodou, a rozhodne se případ přijmout.

„Oukej, pošli mi podrobnosti. Spojím se s ní.“

„To je můj kluk!“ pochvaluje si Rex. „Měl bych si účtovat poplatek za všechnu tu práci, kterou ti dohazuju.“

„Anebo bys mohl jednou v životě opustit bezpečí svého ranče a s případy mi pomoci. Budeme jako Mulder a Scullyová.“

Rex zaburácí smíchy. „Na to mám moc krátké vlasy.“

Nate se usměje a pak vysloví otázku, kterou položil stokrát předtím. „Něco nového s otcem Connorem nebo Kristen?“

Rex si povzdechne a odpoví jako vždycky: „Jakmile se něco dozvím, budeš o tom vědět jako první, Nate.“

Byl to Rex, komu se podařilo získat ilegální kopii vyšetřovacího spisu, týkajícího se Staceyiny smrti. Našel svědeckou výpověď, ve které stálo, že se jednomu ze Staceyiných sousedů zdálo, že zahlédl otce Connora opouštět místo činu těsně předtím, než se objevil Nate a našel Staceyino tělo. V době, kdy tohle Rex zjistil, si Nate za úkladnou vraždu odseděl už patnáct let a od popravy ho dělily dva roky. Policie i obžaloba tuto skutečnost velkoryse přehlížely, proto Rex prošetřením případu pověřil Kristen. Až do tohoto bodu měl Nate ze Staceyina strýce špatný pocit, ale odmítal uvěřit, že by ji zabil.

WENDY DRANFIELD

Dokud mu Rex nesdělil, co stojí v policejním spise. V tu chvíli to věděl jistě. Akorát netušil, *proč* by hluboce věřící Staceyin strýček udělal něco tak odporného své neteři a potom vinu hodil na nevinného kluka tím způsobem, že mu krátce po příjezdu k domu nastrčil do auta zkrvavené kladivo.

Nate je zklamáný, že stále neexistují stopy vedoucí k otci Connorovi, ale doufá, že se s ním jednou setká tváří v tvář. Ukončí hovor a zvedne se. Pozdě. Hafan se otřeše a celého jej zmáčí. „No tak!“ vyčte mu dotčeně. „Dej mi svátek!“

Pes zašteká, očividně má radost, že se mu dostalo odpovědi. Nate za sebou zaslechne ženský smích a otočí se. Poznává rusovlásku, která se na něho dívá.

KAPITOLA OSM

Ráno si Madison sbalí těch pár věcí, které vlastní. Nate ji včera večer nezvedal telefon, a tak ji napadlo, že ji dávno pustil z hlavy a zabývá se něčím jiným. Rozhlédne se po mrňavém pokoji, který byl v uplynulých sedmi měsících jejím domovem. Přehoz na posteli se trhá, koberec je samá skvrna a čalounění křesla špinavé. Dnes odtud odejde a nikdy se nevrátí. A jestli se někdy znovu uchýlí do služeb spravedlnosti, v což pevně doufá, s radostí se tu ukáže a zatkne Leonarda za to, že pase ženy, které jí dělaly společnost.

Zpod matrace vytáhne lacinou pistoli značky Glock, kterou pod rukou koupila na ulici. Neměla v úmyslu vrátit se do Colorada neozbrojená, proto zbraň byla na seznamu nezbytných položek, za které v prvních měsících utrácela vydělané peníze. Zastrčí ji do kabelky, zvedne cestovní tašku a otevře dveře. Bez ohlednutí kráčí k Pattyiným dveřím a zaklepe. Otevře jí Marcus, Pattyin nejstarší syn, a mne si ospalé oči.

„Ahoj, zlatíčko,“ zašeptá. Pohlédne za chlapcovo rameno a spatří Patty, jak leží s miminky v posteli. „Maminka ještě spí?“

Marcus přikývne.

„Budeš tak hodný a předáš jí tohle, až se probudí?“ Podá mu balíček se zbytky od snídaně a zalepenou obálku. Vpředu je na ní stručný vzkaz: *Mrzí mě, že to není víc. Opatruj se. M.*

WENDY DRANFIELD

Chlapec na ni pohlédne. „Ty odcházíš?“

MLčky přikývne, protože má strach, že se rozbere. Marcusovi je devět a v mnoha směrech se podobá jejímu synovi.

„Počkej tady.“ Otočí se ode dveří, položí balíček na konferenční stůl a pospíchá na svou stranu dvojlůžka. Přidřepne a něco zvedne. Když jí to podá, utápí se v rozpacích. „V televizi policajti vždycky nosí pilotky. Tyhle jsem našel a schoval pro tebe.“

Madison pohlédne na brýle se zrcadlovými skly a okamžitě pozná, že je nikdo neztratil. Jsou značkové a zbrusu nové. Ale dojíká ji, že kvůli ní Marcus kradl. Poklekne, aby ho objala, a užívá si jeho teplou náruč. „Děkuju. Jsou krásné. Hlavně si dávej pozor, ať tě nechytí. Pamatuješ, co jsem ti vyprávěla o vězení?“

Přikývne.

Zamává jí na rozloučenou a zavře dveře. Madison naposledy ukáže motelu záda. Slzy schovává za novými brýlemi. Čeká ji pětikilometrový pochod k Nateovu hotelu.

V odřených teniskách ji bolí nohy, potí se a je naštvaná. V tomhle stavu dorazí k hotelu Majestic. Obklopují ho palmy a shlíží na pláž. Nemůže si pomoci a Nateovi závidí. Možná to ve vězení měl horší, zato teď si žije o poznání lépe než ona.

Odbočí za roh na parkoviště a přistihne ho, jak nakládá tašky do džípu Grand Cherokee s šedou metalízou. Chystá se k němu přistoupit, když vtom se na scéně objeví atraktivní zrzka. Madison se schová za kmen palmy a sleduje, jak žena objímá Natea kolem krku.

„Už tě nikdy neuvidím, že?“ ptá se.

Nate ji chytí kolem pasu a přitiskne blíž k sobě. „Nikdy neříkej nikdy.“ Políbí se. „Jestli se někdy vrátím do Malibu, určitě ti brnknu.“

„To bych ti radila.“ Usměje se na něho a Madison nadskočí leknutím, když za ní zastaví taxík.

Těsně předtím, než do něj rusovláska nastoupí, Nate zvolá: „Pozdravuj ode mě Blakea!“

Žena se rozesměje a zavrtí hlavou. „Ty jsi *takový* parchant!“

Teprve když taxík odjede, si Nate všimne, že se k němu blíží Madison. Dokouří cigaretu a sundá si sluneční brýle.

Nate sleduje, jak si okatě prohlíží jeho džíp. „Tohle je jedna z mála přepychových věcí, kterou jsem si po propuštění dopřál, když mi poslali finanční odškodnění. Napadlo mě, že se v něm dá pohodlně přespát, kdybych se někdy ocitl na útěku. Ne že bych musel, ale nikdy nevíte, co pro vás má život v rukávu.“ Zasměje se. „Sice je menší než moje vězeňská cela, ale o hodně pohodlnější, nemluvě o lepší kvalitě vzduchu.“

Madison se přikrčí, aby se ztmavenými okénky podívala dovnitř, a pak ukáže na zavazadla stojící za autem. „Někam se chystáte?“

„Co tu pohledáváte, Madison?“ opáčí, když si všimne její nacpané cestovní tašky.

„Pro vás Maddie. Včera večer jste mi nebral telefon.“ Napřímí se. „Vy odjíždíte, že? Stěhujete se o dům dál, vyrážíte za další prací.“

Přikývne. „Ano. Dneska ráno jsem vám chtěl zavolat, abych vám sdělil, že se rád podívám na váš případ, ale uvědomil jsem si, že nemám číslo vašeho mobilu. Volala jste mi z veřejné budky? Na mobilu se mi objevilo skryté číslo.“

Madison se usměje a odvrátí se dřív, než stačí zahlédnout její slzy. Srdce se jí rozbuší z představy, co pro ni může znamenat jeho pomoc. Kdyby zjistil, kdo to na ni hodil, zprostil by ji viny a během pár měsíců by mohla být zpátky u policie. Zase si vydělávat. Znovu žít. Mohla by najít svého syna a říct mu, že není vražedkyně. Mohla by začít znovu a s čistým štítem.

Zatímco bojuje s emocemi, Nate jí dopřeje čas na vzpamatování tím, že jde zkontrolovat, jestli z pokoje přinesl všechny svoje propriety.

Madison se ho rozechvělým hlasem zeptá: „Co vás přesvědčilo?“

Naskládá tašky do kufru auta a zaklapne ho. „Jestli na vás nějaký policajt ušil boudu, mohli bychom toho hajzla ukřižovat. Mohli bychom vyčistit celé oddělení – protože takové svinstvo jeden člověk nezvládne. Křivák z řad policajtů potřebuje, aby ho někdo kryl, což znamená, že o tom, čeho se dopustil, ví ještě někdo jiný. Mohli by to zopakovat. Sakra, vždyť už je to šest nebo sedm let – takže nejspíš stejnou levárnu udělali znovu. Já tohle nesnáším, Madison. Kvůli těmhle svinstvům celé noci nespím.“

Přikývne. Kdyby věděl, jak moc se jí ulevilo! Věří, že je nevinná.

„Ale momentálně mě povolali k jinému případu, takže v téhle chvíli s vámi do Colorada odjet nemůžu. Jistě se mnou budete souhlasit, když řeknu, že váš vychladlý případ nemá takovou prioritu jako pohřešované dítě.“ Otočí se, aby nasedl do auta. „Netuším, jak dlouho budu pryč, ale když mi dáte svůj mobil, ozvu se vám, až tohle vyřeším.“

„Ne.“

Užasle se k ní obrátí.

Madison vrtí hlavou. „Ne. Trvalo mi skoro sedm let, než jsem našla pomoc. Zůstanu s vámi, abyste na mě nezapomněl.“

„Co to má znamenat?“

Je zoufalá. Nemůže po ní chtít, aby dál čekala. Přistoupí k němu. „Dovolte mi s vámi odjet. Můžu vám pomoci s novým případem. Postarám se o administrativu, faktury, řízení, co budete chtít! Nic mě tady nedrží, Nate. A nemám kam jít.“

Zvedne hlavu k obloze, jako by si užíval slunce hřející ho do tváře.

Madison musí spoléhat na pomoc úplně cizího člověka, a to ji mučí. „Cestuju na lehko.“ Zvedne malou tašku a ukáže mu ji. „A moc toho nenamluvím. Ani o mně nebudete vědět.“

„Skutečně toho víc nemáte?“

Pitomá otázka. Odešel by z vězení se stejně prázdnýma rukama jako ona. Neměl by nic víc než obnošené civilní šaty, které vám dají, a padesát dolarů od státu. Kdyby nedostal odškodnění, nemohl by si dovolit, co může teď. Madison může pouze spoléhat na to, že si Nate vzpomene, jak tahle situace chutná. „Prosím, Nate! Jenom mi dejte šanci. Nikdy nevíte, jak to skončí. Třeba nám to bude nakonec klapat.“ Pokusí se o úsměv plný naděje.

Podívá se na ni, jako by doopravdy tuhle možnost zvažoval. „Vždyť ani nevíte, kam mám namířeno.“

Pokrčí rameny. „Jak už jsem povídala – nic mě tu nedrží. Takže je mi fuk, kam pojedeme. Vím jenom to, že se mě nezbavíte, dokud nevyřešíte můj případ.“

Nate se zhluboka nadechne a ukáže na auto. „Oukej. Nastupte si. Ale nenuťte mě, abych toho litoval.“

Madison poslušně oběhne džíp a na sedadlo spolujezdce se posadí dřív, než si to Nate stačí rozmyslet. Zapne si pás a přes sklo mu ukáže vztyčený palec.

Nate zavrtí hlavou, ale Madison se zmocní dojem, že má z nečekané parťáčky větší radost, než dává znát. Po propuštění z vězení se člověk cítí strašně sám a opuštěný, proto musí bývalí trestanci držet při sobě.

KAPITOLA DEVĚT

Madison sleduje, jak se pláž pomalu vytrácí ze zpětného zrcátka. Nemůže uvěřit svému štěstí. Aby někdo souhlasil s jejím návrhem se nestalo tak dlouho, až se začala obávat, že Nate změnil názor dřív, než vyjedou z Malibu. Proto mlčí, aby zapomněl, že je v autě s ním. Uvelebí se na pohodlném koženém sedadle a vzpomíná na svého syna Owena.

Bylo mu deset, když ji zatkli. Tenhle měsíc oslaví sedmnácté narozeniny. Owen se narodil v létě, a tak dostal do vínku světlé vlasy. Srdce se jí sevře pokaždé, když si na něho vzpomene. Musí ho najít. Musí mu vysvětlit, kam se poděla a proč. Ale napřed ji musí zprostit viny, protože její syn musí vědět, že mu po uplynulých sedm let o mámě lhali.

„Přestěhovala jste se sem hned po propuštění, Maddie?“ zeptá se Nate.

„Jsem tady kvůli vám. Hledala jsem vás. Momentálně nejsem doma nikde.“

Na pár vteřin odtrhne zrak od silnice. „Jak se vám podařilo mě najít?“

Napadne ji, že mu to klidně může prozradit. „Prostřednictvím jedné z těch webových stránek, které se zabývají lidmi od-

souzenými za vraždu. Správci neustále aktualizují údaje o usvědčených, odsouzených a propuštěných osobách, a taky o...“ odmlčí se.

„O rozsudcích smrti,“ napoví jí.

Madison přikývne. „Jo. Někdo updatoval váš profil a připsal na něj, že vás nedávno viděli v San Franciscu a že pracujete jako soukromý detektiv. Pak někdo přidal dovětek, že jste se údajně přestěhoval do Malibu. Ostatní nebylo těžké zjistit. Nezapomínejte, že jsem bývalý polda.“

Nate se zatváří mírně podrážděně. „Snažil jsem se létat pod radarem.“

„Jak je vidět, moc se vám to nedařilo. Když jsem vás našla já, dokáže to každý policajt nebo federální agent. Měl byste cestovat pod cizím jménem.“

Několik následujících kilometrů Nate mlčí a ona se musí kousat do jazyka, aby se ho nezačala vyptávat. Nejvíc ji na něm zaujala skutečnost, že se připravoval na dráhu kněze, ale na poslední chvíli se jí vzdal kvůli ženě. Ví, že byl odsouzený za vraždu snoubenky, a když ho zprostili viny, do vykonání rozsudku smrti zbývalo posledních pár měsíců. Tohle musí člověka zákonitě změnit, když ví, kdy má zemřít. A ještě horší musí být vědomí, že se vás chystají popravit za zločin, který jste nespáchali, zatímco skutečný vrah běhá na svobodu. Nedivila by se, kdyby během společné cesty zjistila, že Nate v sobě dusí spravedlivý vztek. Každý by se zlobil a spřádal plány na pomstu, kdyby strávil téměř dvě desítky let v cele smrti.

Navzdory tomu se ho nebojí. Byla policistkou a umí se bránit, ale Nate zachovává obdivuhodný klid. Na jeho případ se zeptá, až se lépe poznají. Nejdůležitější je očistit svoje jméno a najít Owena.

„Uvažoval jsem o tom,“ přizná po chvíli Nate, „že si změním jméno, až mě propustí. Ale pak jsem se odmítl vzdát své identity

po tom všem, o co mě připravili. Já nevím... Možná mě teď budete mít za pitomce.“

Znovu na něho pohlédne. „Naprosto vám rozumím. Cítím se stejně. Neměli bychom se stydět za to, kdo jsme. Neudělali jsme nic špatného.“

Nate přikývne a Madison si všimne, že se v něm o slovo hlásí staré vzpomínky, proto raději změni námět hovoru.

„Kam tedy jedeme?“

Nate vyprskne smíchy. „Nemůžu uvěřit, že se na to ptáte až teď.“ Zadá do satelitní navigace poštovní směrovací číslo a odbočí doprava. „Napřed pojedeme do Santa Barbary. Mělo by to trvat tak hodinu, záleží na hustotě provozu. Požádali mě, abych prošetřil zmizení dvanáctileté dívky, a právě tam žije její rodina. V době zmizení ta holčina pobývala na letním táboře na severu státu. Policajti se domnívají, že jednoduše utekla, ale její babička neoblomně trvá na tom, že by to nikdy neudělala.“

Madison zakouklí očima. „To tvrdí všichni.“

„Jsem v pokušení souhlasit, ale tohle je v něčem jiné. Ta babička policajtům nevěří, takže asi chápete, proč se mi tenhle případ zalíbil.“ Usměje se na ni.

Madison se jeho úsměv líbí. Ačkoliv Nate působí trochu sklesle a opotřebovaně, sluší mu to. Má husté světle hnědé vlasy vyšisované sluncem a podmanivě modré oči. Je opálený. Po propuštění zřejmě nevynechal jedinou příležitost vystavit se slunečním paprskům, i když nejspíš bude posedlý používáním opalovacího krému. Alespoň ona tuhle zkušenost má, protože dlouhodobý pobyt v cele s sebou nese zvýšenou citlivost na UV záření. Z novin ví, že je mu devětatřicet. Nezanedbává se, jak bývá u propuštěných kriminálních zvykem. Stále se holí a slušivě se obléká. Tričko a džíny sice působí sportovně, ale vsadila by se, že jsou značkové. Hodně si toho o Nateu Monroeovi zjistila, a tak ví o jeho třímilionovém odškodnění. Patří k těm šťastněj-

ším a ona mu to přeje. Nečeká, že se jí stane něco podobného. Zkrátka nemá v životě kliku a nikdy ji neměla.

„Mimochodem,“ prohodí. „Neříkejte mi Maddie. Dávám přednost Madison. Nejsem malá holka.“

Zatváří se překvapeně. „Ale povídala jste –“

„Já vím. Udělala jsem to schválně. Smutnou skutečností totiž zůstává, že muži radši pomáhají mladým dívkám než šestatřicetiletým ženám. Potřebovala jsem vaši pomoc a zkrátka jsem chtěla působit zranitelně, abych vás přesvědčila. Omlouvám se. Kdysi jsem pracovala na mravnostním a přiučila jsem se pár triků.“

Nate zavrtí hlavou a zahledí se zpátky na silnici. „Právě proto nesnáším policajty.“

Madison se od něho odvrátí a usměje se.

O čtyřicet minut později zastaví na čerpací stanici a Madison oběma koupí kávu. Díky měsícům, kdy pilně obíhala stoly v bistro a statečně se usmívala, aby dostala co největší dýško, má teď dost peněz na čtyři až pět měsíců – když si dopřeje jenom to základní. Koupit mu kafe je bezvýznamné gesto, ale víc si momentálně nemůže dovolit. Nate jí možná pomůže, přesto si musí dávat dobrý pozor na to málo, co zatím má. A na co je hrdá.

„Tady máte.“ Postaví před něho kelímek. Odpočívají na starých židličkách před benzinkou. „Chtěl jste ji s mlékem?“

„Mluvíte jako servírka,“ poznamená Nate.

Madison se naježí. „Co máte proti servírkám?“

„Nic. Jenom jsem žertoval.“ Podívá se na ni.

Nechá to být a usedne vedle něho. Takhle dlouho dávno s nikým nepobývala a ví, že ztratila smysl pro humor. Zamžourá do krabičky cigaret. Zůstala v ní poslední. Stejně chce kouření omezit. Hodí krabičku na stůl. „Kdo je naším klientem? Babička, nebo rodiče té dívky?“